

[Ragnhild Andersen.]

hindre, at de får virkning, således at man altså bliver stående ved de i dag gældende aldersgrænser.

Vi fremsætter dette forslag, fordi vi ved, at 67 års grænsen er blevet mødt med berettiget misfornøjelse og utilfredshed i befolkningen. Der stilles efter vort partis opfattelse hermed et urimeligt krav til alle ældre, hvoraf mange er slidt op i en tidligere alder. Dertil kommer, at der ingen sikkerhed findes for, at de ældre virkelig har mulighed for at få lønnende arbejde indtil så høj en alder.

For manges vedkommende ved vi allerede i dag, at de ikke vil kunne finde lønnende beskæftigelse, til de er 67 år; det gælder ikke mindst de gifte kvinder, som også skal være fyldt 67 år, før de bliver berettiget til folkepension. Uanset om ægtefællen får invalide- eller folkepension, eller hvordan sådanne ældre ægtepar sidder i det, fastsætter loven, som den er i dag, at gifte kvinder ikke i almindelighed vil være berettigede til folkepension, før de er 67 år. Den ændrede bestemmelse har vakt overordentlig utilfredshed blandt de ældre, og det er berettiget, fordi der findes mange ægtepar, hvoraf hustruen er 5, 6 eller 7 år yngre end manden, hvorfor der altså kan komme til at hengå indtil 7 år, før hustruen også opnår ret til folkepension. Bestemmelsen er meget uretfærdig, for hvem vil have gifte kvinder i en alder af 65, 66 eller 67 år på arbejdspladsen? Vort forslag indeholder derfor også den ændring, at gifte kvinder, hvis ægtefælle er invalid eller folkepensionist, skal sikres ret til folkepension fra det 60. år i lighed med enlige kvinder. Mit parti deler ganske det synspunkt, som den socialdemokratiske folketingsgruppe i 1946 gav udtryk for, da den talte og stemte imod venstre-regeringens forslag om at hæve aldersgrænsen, som dengang var 60 år for alle, til 65 år. Den socialdemokratiske folketingsgruppe gik i 1946 stærkt imod at gå højere op end til 60 års aldersgrænse. Dens begrundelse var, som det fremgår af mindretalsbetænkningen, følgende (Rigsdagstidende 1945-46, tillæg B., sp. 2150):

„Betingelsen for en ændring af den art må være, at der er en sådan afklaring af beskæftigelsesmulighederne, så der er et solidt grundlag for en formodning om,

at mænd i aldersklasserne fra 60 til 65 år i almindelighed vil være i stand til at klare sig ved indtægt af arbejde.“

Min gruppe delte dette synspunkt i 1946. Vi støttede det, og vi har siden da stået fast på, at så længe denne afklaring af beskæftigelsesmulighederne ikke var for hånden, kunne det kun være rimeligt at stræbe efter at få aldersgrænsen sænket og ikke hævet op over de 65 år.

Beskæftigelsesmulighederne i dag giver ikke nogen grund til at formode, at der er et solidt grundlag for, at mænd og gifte kvinder kan blive i produktionen og have lønnende arbejde her, til de bliver 67 år. Enhver ved, hvor vanskelig beskæftigelses-situationen er i øjeblikket, og hvor uhyre usikre forholdene i det hele taget er på arbejdsmarkedet. Dertil kommer, at der i disse år er masser af unge, der kommer ud af skolerne; alle kender problemet med de store årgange, som ikke har mulighed for at finde plads i erhvervslivet. Efter vor opfattelse strider det derfor så vel mod ungdommens krav på beskæftigelse som mod hensynet til de ældre at opretholde kravet om, at de ældre skal fortsætte med at arbejde, til de er 67 år. Det er ikke tilstrækkeligt, at der i loven findes en dispensationsbestemmelse, som fastslår, at i tilfælde af svigtende helbred, eller hvor andre ganske særlige omstændigheder gør sig gældende, kan man undtagelsesvis, dersom $\frac{2}{3}$ af kommunalbestyrelsen stemmer derfor, få tillagt folkepension fra det 60. år.

Ældre, der er i besiddelse af et godt helbred, og som har sikkerhed for at kunne bevare deres arbejde og klare det efter det 65. år, vil utvivlsomt, sådan som det sker i dag i masser af tilfælde, forblive i produktionen, hvis det lader sig gøre, indtil det 67. år eller endda længere, således som det også sker. Man skal huske på, at det at bevare sit arbejde og sin arbejdsindtægt i årene mellem 60 og 70 stadig rummer en betydelig økonomisk fordel. Heller ikke i dag er det nogen luksus-tilværelse, man går ind til, når man må give op og gå over til folkepension. Efter vor opfattelse bør alle mindrebemidlede have ret til folkepension i hvert fald fra det 65. år, hvad angår mændene. Enlige kvinder bør have ret til folkepension fra det 60. år og ligeledes sådanne gifte kvinder,